

for Statskassen, at den, naar den ikke ster paa Finantsloven eller med Bevillingsmyndighedens Samtykke, bør have Lovsform. Saa sagde den ærede Minister: Jeg gjorde det saaledes, fordi jeg var bange for, at man skulde ende med at forkaste Loven. (Modsigelse fra Indenrigsministeren). Den ærede Minister sagde: Jeg er ikke sikker paa, at Loven saa ikke skulde blive forkastet. Men det skulde den ærede Minister ikke have sagt, thi det er næsten det Samme som at sige: Jeg valgte denne Vej, fordi jeg troede sikkert ad den at kunne undgaa ethvert Anvar overfor Folkethinget. Smidertid skal jeg ikke hænge mig stærkt i disse Udtalelser, som vel nærmest ere komne frem i et advokatorisk Indlæg, som den ærede Minister har ment at maatte gjøre for sin Sag. Den ærede Minister har ment, at Spørgsmaalet er omtvisteligt. Jeg tror ikke, at Spørgsmaalet er omtvisteligt, jeg tror, at Hvertallet her maa kunne gjøre bestemt Regning paa, at en upartist Bedømmelse af disse Forhold vil give Hvertallet Ret i dets Betragtningssaaade, at her burde ubetinget have været anvendt Lovsform. Hvad selve Sagen angaar, skal jeg saa meget mindre komme ind paa en Diskussion derom, som det ikke har stor praktisk Betydning. Til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) vil jeg kun sige, at det undrer mig noget, at han nu er saa ivrig for at faae denne Bane og Gjedserbanen forkastet gjenmem en Bevilling paa Finantsloven, naar han hverken var det i Fjor eller i 1885, da Spørgsmaalet om Gjedserbanen første Gang forelaa. Den Gang Kontrakten om Gjedserbanen og den stedfundne Transaktion laa for i 1884—85, forelaa der ikke en Gang noget Forbehold fra Finantsudvalgets Side med Hensyn til Sagen, men Ordføreren tog mundtligt et Forbehold i Salen desangaaende, og jeg erindrer ikke, at det ærede Medlem den Gang havde Skrupler ved denne Fremgangsmaaade, ligesaa lidt som i Fjor. Det er først nu i dette Dieblit, at det ærede Medlem mener, at Dieblittet er særlig velvalgt til at kaste et nyt Konfliktspørgsmaal ind paa Finantsloven. Jeg vil saa meget mere fraraade at komme ind paa Røgtelse her, som det slet ikke vil faae anden Betydning, end at denne Sag vil komme frem for de ordinære Domstole. Det er jo en Selvfølge, at Ministeren er ved Kontrakt forpligtet til at betale Statsraad Tietgen 40,000 Kroner om Aaret, og den Dag, han ikke betaler dem, anlægger Statsraad Tietgen Sag mod Ministeriet, og saa bliver det de ordinære Domstole, der komme til at afgjøre

Spørgsmaalet, og det forekommer mig ikke at være nogen heldig Maade at faae Sligt debatteret paa; jeg anser det tværtimod for i høi Grad lidet stemmende med Thingets Værdighed at gaa den Vej. Det skal enten behandles som politisk Sag, altsaa som Rigsretssag, eller ogsaa maa man ogsaa derpaa ville tage en konstitutionel Konflikt med alle Konsekventier. Det Sidste anser jeg for i høi Grad uforstandigt, det Første er en Ting, som kan blive Gjenstand for Overveelse, men at denne Sag indskræntes til, at det Hele bliver et Retspørgsmaal ved Domstolene om en Kontrakt, forekommer mig at være meget lidet stemmende med Folkethingets Værdighed, saa jeg ser ikke nogen Grund til i denne Sag at fravige, hvad Thinget tidligere — ogsaa med det ærede Medlems Billigelse — altid har fulgt i saadanne Sager. — Med Hensyn til Jernbanebestyrelseslovene beklager jeg, at den ærede Minister ikke kan komme frem med dem i denne Samling. Jo tidligere man kommer med dem, desto hurtigere kommer man frem med Arbeidet, og den ærede Minister behøver ikke at forudsætte, at Samlingen er færdig den 1ste April. Den 1ste April antager jeg, at vi har en Finantslov, og man kan saa arbejde rolig videre April Maaned ud, og ogsaa se at faae en Jernbanebestyrelseslov saa vidt igjennem, at den kan komme til Landstinget; saa er det Arbejde gjort, saa kan man næste Aar forhandle med Landstinget, og se at faae den færdig. Jeg antager, at dette i Virkeligheden ogsaa maa være den ærede Ministers Opfattelse af Stillingen, eller er den ærede Minister allerede nu enig med sig selv, om at Rigsdagen skal være færdig den 1ste April? Det vilde da ikke tyde paa, at den ærede Minister havde store Forventninger om sine Lovforslag i Aar. Hvad Sneffjærmene angaar, forekommer det mig ikke, at det Standpunkt, som den ærede Minister har indtaget, er begrundet i Sagens Natur. Hvorfor skal man til disse Forantaltninger have almindelig Expropriationslov? Det forekommer mig, at det kan ordnes baade ved særlige Expropriationslove forelagte hvert Aar for samtlige i Aarets Løb forekommende Tilfælde, det vil sige Tilfælde, der have ligget for, eller ogsaa ved en temporær Expropriationslov givet paa ganske kort Tid. Det forekommer mig, at det Første er det Rimeligste, medens jeg anser en almindelig Expropriationsbemyndigelse, hvorefter Jernbanebestyrelsen i alle Tilfælde, hvor den fandt det onskeligt eller formaalsstjenligt at foretage Udvidelser, kunde foretage Expropriationer, for i høieste Grad uheldigt, og det er det Sidste, Ministeren har forlangt. Ja, den